

Nektrotrofní nacionalismus aneb zabíjet za Ukrajinu

 zvedavec.news/prispevky/2023/05/9626-nektrotrofni-nacionalismus-aneb-zabijet-za-ukrajinu.htm

4.5.2023 Přišlo emailem Témata: Ukrajina 893 slov

Pavel Křivka

V roce 2015 vysílala Česká televize v rámci Světového fóra holokaustu rozhovor s profesorem Felixem Kolmerem (1922-2022), který přežil Terezín i Osvětim. Kolmer doslova uvedl: „Nejhorší byli esesáci, kteří se přidali k SS z Ukrajiny. Úplně stejní byli ti z pobaltských států (...) Němci byli vlastně ti nejlepší. Je to komické, ale je to tak.“ Kolmer se tady dotkl věci, o které se v současnosti cudně mlčí, totiž o **zálibě v zabíjení**, která je vlastní nevelké, ale zato historicky významné menšině v rámci ukrajinského etnika.

Fanatičtí ukrajinští nacionalisté, tzv. Banderovci, tuto zálibu mnohokrát projevili v minulosti i současnosti. Stačí připomenout porážku varšavského povstání v roce 1944, kdy Němci svěřili výkon pomsty právě ukrajinským oddílům. Pomsta spočívala v povraždění několika tisíc varšavských civilistů. Ukrajinci v německých uniformách měli dle některých pramenů také asistovat při hromadné popravě 33771 Židů (největší hromadná poprava v dějinách, údaj je z německých pramenů) v lokalitě Babij Jar u Kyjeva v září 1941. „Nejlepším kouskem“ Banderovců pak byl tzv. volyňský masakr v letech 1943-1944, kde jejich slast ze zabíjení zaplatilo životem několik desítek tisíc polských vesničanů, ale také např. několik set volyňských Čechů. Ještě po skončení války přecházeli Banderovci karpatský hřeben ze SSSR na Slovensko a jejich neutuchající potřeba zabíjet se projevila např. 6. prosince 1945 v obci Kolbasov v okrese Snina, kde banderovská tlupa povraždila 11 Židů. Vesměs se jednalo o osoby, které se nedávno vrátily z nacistických koncentráků (!). Umělecky je téma banderovského vraždění zpracováno ve filmu Stíny

horkého léta (1977) režiséra Františka Vláčila. Není divu, že tento film byl krátce po vypuknutí ozbrojeného konfliktu mezi Ruskem a Ukrajinou narychlo stažen z vysílání České televize.

Sen Banderovců se splnil v roce 1991, kdy se Ukrajina, do roku 1945 u nás známá spíše jako Malorusko, stala samostatným státem. Prakticky okamžitě po tom začal klesat počet jejích obyvatel, který předtím za sovětské éry stoupal a na počátku devadesátých let činil přibližně 51 milionů. Počet úmrtí převyšoval počet narození v průměru o 300 tisíc ročně, takže za 30 let (1991-2021) ztratila Ukrajina přirozenou cestou asi 10 milionů obyvatel. Neutěšené hospodářské a politické poměry, zejména nezaměstnanost, nízké výdělky, stav bezzákonnosti a masové zneužívání pravomocí, vyhnaly ještě před rokem 2014 z Ukrajiny 5 až 10 milionů lidí. V důsledku nynějšího ozbrojeného konfliktu pak podle údajů organizace „Člověk v tísní“ emigrovalo dalších zhruba 5 milionů osob, které nyní v zemích EU požívají statutu dočasné ochrany. Ukrajina tedy za 32 let své samostatné existence ztratila možná až třetinu obyvatelstva, přičemž údaj o současném počtu obyvatel ve výši cca 44 milionů je krajně nevěrohodný a neodpovídá ani přirozenému úbytku zaviněnému rekordně nízkou porodností.

V roce 2014 se na Ukrajině odehrál násilný puč. President Janukovyč byl vyhnán ze země. Za tento puč nebyly proti Ukrajině vyhlášeny žádné západní sankce (na rozdíl od Běloruska kvůli údajně zfalšovaným volbám), ale po secesi Krymu byly naopak sankce vyhlášeny proti Ruské federaci. Po puči se stav bezzákonnosti v zemi dále prohloubil. Nejsou už trestáni vrazi, tj. není zajištěno právo na život. Např. pachatelé masakru v Oděse ze dne 2. května 2014 (55 obětí) nejsou dodnes známi natož odsouzeni. Ukrajina zůstává po Moldavsku druhou nejchudší zemí v Evropě. Její HDP na hlavu je téměř třikrát nižší než v Rusku (!). Samostatnou kapitolou je útisk jiných národností, zejména Rusů, masové používání nacistických symbolů, stavění soch Bandery apod.

V roce 2017, tedy 5 let před zvláštní vojenskou operací RF na Ukrajině, se na Novotného lávce v Praze konal seminář o Ukrajině. Seminář vedli naši přední diplomaté a záznam z něj je dostupný na internetu. S referáty tam vystoupili i ukrajinští hosté z hnutí Jiná Ukrajina. Podle nich ukrajinský stát neplní vůči svým obyvatelům žádnou ze základních funkcí, kterou má stát vůči občanům plnit. Současně prý nelze systém změnit zevnitř, protože režim kontroluje přes 90% médií a ve volbách má „ošéfovánu“ většinu volebních komisí, takže opoziční kandidáti nemají sebemenší šanci na zvolení. Formulací „nelze změnit zevnitř“ jakoby zástupci hnutí Jiná Ukrajina předpověděli budoucí vývoj.

Ukrajinský nacionalismus v sobě neobsahuje nic pozitivního a je navíc zcela iracionální. Je primárně založen na „zabíjení nepřátel“ (dnes zejména Rusů, dříve též Poláků, Židů, komunistů apod.) a jeho praktickým výsledkem je naprosto neúspěšný stát, který je z politického, hospodářského i demografického hlediska v katastrofálním stavu. Banderovci ovšem budou za Ukrajinu zabíjet, i kdyby jejich stát měl mít podobu kupky hnoje, v níž bude zabodnut klacek s modrožlutou vlajkou. Němčina má pro takové lidi pěkný výraz „Betonköpfe“ – betonové hlavy. V zemi za rádoby demokratickou fasádou vládne hrstka oligarchů, která se opírá o oddíly banderovských zabijáků, zbídačuje a terorizuje obyvatelstvo a vyprodává zemi do ciziny. Kyjevský nekrotrofní režim použil proti vlastním občanům armádu, osm let terorizoval ruskojazyčné obyvatelstvo na východě země a pak si stěžoval, že na něj Rusko nakonec zaútočilo. Slovo nekrotrofní se používá v biologii a znamená „z mrtvého žijící“ (v zemědělství je to např. plíseň bramborová *Phytophthora infestans*).

Z výše uvedeného vyplývá, že si současná Ukrajina, tato plíseň bramborová Evropy, nezasluhuje žádných sympatií ze zahraničí a že případný zánik ukrajinského státu by byl nejlepším řešením hlavně pro samotné obyvatele Ukrajiny. Má snad nějaký smysl existence státu, odkud lidé utíkají po milionech?

